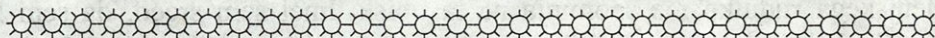

IZ SONČNE ZAMBIJE

Misijska nedelja, oktober 2005

Leto 35

št.2

Dva studenca

Dragi prijatelji, lepo pozdravljeni iz dveh afriških držav, kjer že vrsto let delujemo slovenski misijonarji. Najprej smo prišli v Zambijo in tam ustvarili zaledje za delo v novi državi, ki je dobila ime po jezeru Malawi. Je drugo največje jezero v Afriki. To deželo je Bog obdaril s čudežno naravno lepoto, ki je dolgo ostala skrita očem belcev. V Malawiju je krščanstvo komaj pognalo korenine, saj so prvi oznanjevalci evangelija prišli sem šele pred dobrimi 100 leti. To so bili misijonarji – redovniki, imenovani Beli očetje. Misijonarji jezuitskega reda pa prav letos obhajajo 100 letnico prihoda v ta predel Afrike. P. general Hans Kolvenbach jim je za to priložnost poslal zelo lepo darilo: za provinciala v obeh deželah je izbral domačina iz Malawija, p. Petra Bwanalija, ki se je rodil v Mui, v vasi ob jezeru, kjer so Beli očetje začeli svoje evangeljsko poslanstvo.

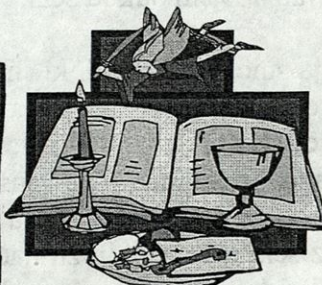
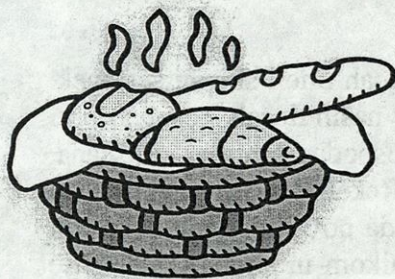
Na misijonsko nedeljo, ki je za nas misijonarje neke vrste zahvalni dan za vse dobrote, ki smo jih deležni od dobrotnikov iz vseh koncev sveta, se moramo vsi skupaj vprašati: Kako naj vršimo svoje evangeljsko poslanstvo danes?

Samo ena pot je: Z močno vero in ljubeznijo prinašati ljudem dve vrsti žive vode. Delimo jo najprej s svojim poklicem in talenti, ki smo jih prejeli od Boga. Pa tudi s pomočjo mnogih dobrotnikov, ki skušajo po Jezusovih besedah dati človeku v stiski kozarec studenčnice, ki mu bo rešila življenje.

Misijonar je tudi delivec dvojnega kruha. Dvojni kruh pomeni najprej kruh Božje besede, ki jo oznanjevalec evangelija deli v številnih cerkvah njegovega obširnega misijona in potem nas vsakdanji kruh, ki je tu običajno hlebček kuhane koruzne polente. Za delitev prvega kruha potrebujemo Božje hiše, za delitev drugega pa nekaj plemenitih in dobrih ljudi, ki hočejo kos svojega kruha, tako kot Jezus pri zadnji večerji razdeliti med uboge.

Z veselimi misijonskimi pozdravi naj pride tudi letos k vam naša zahvala za veliko delo, ki ga vršite v domačih župnijah. Vaša molitev nas duhovno bogati in krepi, vaši darovi pa so znamenje vašega krščanskega poklica in žive vere. Radi bi vam sporočili pozdrave naših vernikov, ki z veliko hvaležnostjo v srcih mislijo na vas in vam kličejo v domačem jeziku Zikomo kwambiri – Najlepša hvala.

Slovenski misijonarji v Zambiji in Malawiju

V začetku mojega pisanja bi se rad iz srca zahvalil vsem sorodnikom, prijateljem in dobrotnikom za izkazano gostoljubje ob mojih letošnjih počitnicah. Bog naj vas v vsem blagoslavlja. Vsem, ki ste me obdarovali pa: iskren Bog lonaj! Rad bi naštel vsa imena, a jih je preveč.

Topot sem šel na počitnice že junija meseca. Zgodnji prihod mi je omogočil, da sem se lahko na Gornji Ponikvi in na Vinski gori srečal s sošolci so-posvečenci, letnik 1973. To je bilo drugič v mojem življenju, da sem bil na srečanju letnika. Lepo smo se imeli. Slika pred jamo Velenjskega rudnika me spominja na ta obisk. Imel sem srečo, da sem lahko del počitnic preživel skupaj s patrom Cirilom Božičem in z laiško misijonarko Marijo Anžič, ki delujeta v Avstraliji na slovenski župniji v Melbournu in sta bila na počitnicah v Sloveniji. Smo stari znanci iz Nangome in z Brezij. Srečamo se in se razidemo, a vezi ostanejo.

Počitnice so bile lepe in tudi koristne. V veliko tolažbo mi je bilo srečanje z osebjem v Misijonski pisarni. S svojo prijaznostjo so me osvojili, še bolj pa s svojo pomočjo. Ko mi je gospod Drago Svetko rekel: Kamion bomo plačali, se mi je odvalil kamen od srca. Brez pravega transporta ne moremo izvrševati težavnih nalog v misijonu.

Kot v Zambiji, tako bi tudi v Malawiju rad zgradil vsaj eno cerkev na leto. Letos smo zgradili cerkev sv. Rafaela v kraju Chidzenje. Brat Ilija Dilber, bivši misijonar v Zambiji, je daroval sredstva za njeno gradnjo. Obiskal sem ga v Zagrebu ter ga s strahom vprašal za nadaljno pomoč. Rekel mi je: »Veš, Stanko, jaz sem mislil, da se bo moje delo za misijone končalo. Sem že v letih. Spoznavam pa, da so ljudje zelo velikodušni. Namesto da bi dobil manj darov za misijone, jih je vedno več. Le zaprosi!« Tako sem tudi storil. Njihov odbor je dodelil sredstva za gradnjo cerkve sv. Eliasa v kraju Katzereza, ki se nahaja 12 km od Župnijskega središča. Sedaj ne bomo odvisni od prevoznikov, saj imamo svoj transport.

V župniji imamo veliko bolnikov obolelih za AIDSOM. Statistike so porazne. Vidimo, kako ljudje umirajo, saj so pogrebi na dnevnem redu. Ne moremo ostati ravnodušni. Načrtujemo obiskovanje bolnikov po številnih podružnicah. Za to rabimo prevoz. Če peljemo s sabo hrano in zdravila, rabimo tovornjak. Prav tega nam je posredovala MIVA Slovenja. Pristrčna hvala!

In to še ni vse. V župniji imamo veliko šol. Med njimi je dvanajst katoliških. To konkretno pomeni, da moramo zanje skrbeti. Letošnja **Trikraljevska akcija** v Sloveniji je namenjena delni obnovi teh šol. Kako bomo pripeljali materiale v te šole brez lastnega transporta? Prevoz poje skoraj polovico denarja. Zato pa še enkrat: hvala dobrotnikom Krištofove nedelje!

Moja mama je stara 85 let. Pred tremi leti se je odločila, da bo šla k Gospodu. Potem se je, mislim, premislila. Tudi sam sem jo prosil, da naj me počaka. In me je čakala. Marsikaj sva se pogovorila. Druge otroke ima okoli sebe, mene pa vidi vsake tri leta. Zato sva bila oba zelo vesela, da sva se dnevno lahko srečevala. Zame je njena prisotnost dokaz mojega izvora in bivanja. Vem odkod sem.

1. in 2. julija smo misijonarji, ki smo bili v domovini na počitnicah imeli skupni sestanek. Pogreb pokojnega minoritskega brata Branka Likarja je zvenel v naših dušah, posebno prvi dan. Nagovor škofa Metoda Piriha nas je navdušil. Sporočilo gospoda Stanislava Raščana, ki nas je nagovoril v imenu slovenske vlade, nas je ohrabilo. Rekel je: »Slovenska vlada vam je pri vašem delu pripravljena pomagati«. Povabil nas je, da povemo svoje načrte in potrebe. Jaz sem takoj predložil načrt za program pomoči bolnikom in sirotam. Vse si je lepo zapisal. Mene je potem povabil na zunanje ministrstvo, da sem mu vse podrobno razložil. Razlaga je dosegla zunanjega ministra Dimitrija Rupla, ki me je povabil na

sprejem. Tako sem mu lahko osebno povedal svoje želje in načrte. Z velikim zanimanjem je poslušal mojo razlago ter mi ob zaključku obljubil svojo podporo.

V Dravljah nisem dosti stanoval, čeprav spadam v to hišo. Ob obiskih sem pa začutil, kako slovenska jezuitska provinca raste in diha novo življenje. Toliko dobrega se dela, da sem se res čudil. Navdal me je ponos do Slovenske Jezuitske Province. Posebno sem bil vesel, ko sem začutil, kakšno zanimanje za misijone so pokazali mlajši člani province. Že lani so organizirali program Žive vode za Malawi. Letos pa je navdušenje še večje. Program gre naprej. Hvala, prijatelji! Potem je tu obisk v Mariboru: Bratje, hvala vam za prijaznost in za darove.

Bil sem tudi v Torontu. Kot vsakič, ko grem na počitnice. Tam imam sorodnike in prijatelje. Čeprav je že več kot trideset let, odkar sem zaključil študije, prijateljstvo ni nič opešalo. Žal pa sem marsikoga lahko obiskal le na Božji njivi. Leta tečejo, tudi sam sem bil letos upokojen. Pravijo, da vsi pridemo na vrsto. Jaz pa pravim: gremo na lepše! Ne beračim, a sem berač. Glejte, kaj se mi je primerilo: Stanujem pri gospodu Tinetu Batiču na Manningu. Pa pride njegov vrhovni predstojnik na obisk. Preko gospoda Tineta zve za naše načrte o pomoči bolnikom obolelih za AIDSOM. In pravi: »Naj mi pater da svoj naslov in na kratko pove, kaj dela. Lazaristi pripravljamo večji program za pomoč Afriki. Ne bomo se omejili le na naše misijonarje«. Dan pred mojim odhodom iz Toronta se pri Ziernfeldovih menimo o misijonih. Hvalimo delo Dr. Andreja Simone, ki v kontejnerjih pošilja hrano in obleko v misijonske dežele. Si mislim: kaj če bi ga obiskal? Pogačarjeva Ema pa pravi: »Zakaj ga sedaj ne pokličeš in ga prosiš za sestanek?« Rečeno storjeno. Naslednji dan grem k njemu. Najdem ga pri nakladanju hrane v kontejner. Se predstavim in povem, kaj bi rad. Povem mu tudi, da delam v Malawiju. Nato me povabi v pisarno, kjer me vpraša: »Koliko kontejnerjev bi rad, da ti jih pošljemo?« Ves presenečen rečem: »Za začetek enega«. In dogovor je bil narejen. Kontejner bo poslan 11. oktobra in ga lahko pričakujemo za sv. Miklavža, ali pa za Božič. Naj bo kdajkoli, veselje bo veliko.

V Torontu moji prijatelji vedo zame in za moje delo. Pomoč se pa težko dobi. To posebno takrat, če človek preveč prosi. Nekaj se kljub temu nabere. Topot sem prosil za sredstva, da bi zgradili hišo za sestre v Kasungu. V Nangomi so mi pred leti pomagali, posebno gospod John Tratnik in njegovi zidarji. Zakaj mi ne bi še zdaj? No, pa grem naprej v Cleveland. Tam malo omenim sestrsko hišo in mi člani misijonskega krožka odobrijo pomoč: tako za začetek, za temelje hiše. Najlepša hvala.

3. septembra smo imeli srečanje z botri v Dravljah. Maša, po maši predavanje. Veliko botrov naših sirot, veliko vprašanj. Veliko zanimanje. Naj vas Oče vseh sirot blagoslavlja!

In potem zahvalna maša v Kovorju v moji domači župniji v nedeljo pred vrnitvijo v misijone. Gospod Vlado Pečnik, naš župnik, pripravi pravo slavje. Povabi nadškofa Perka na blagoslov obnovitvenih del ter obenem slovo od misijonarja. Bogoslužje in slavnostno kosilo sta mi ostala živo v spominu. Nadškofov blagoslov čutim še sedaj. Hvala Ti gospod Vlado in moji dragi Kovorjani.

Rektor škofijske gimnazije sv. Stanislava v Šentvidu, dr. Tone Jamnik, me je povabil, da sem dijakom predaval o misijonih in maševal na mali Šmaren. Dogovarjali smo se o pomoči, ki bi jo gimnazija organizirala za naš misijon v adventnem času. Ves dogovor pa je bil osvetljen s posebnim blagoslovom gospoda nadškofa Alojzija Šuštarja, ki se je tudi udeležil maše na vozičku. Po maši ga sestra pelje proti vratom kapele. Jaz poklekнем predenj in ga prosim za blagoslov. Oba sva solzna. Videl sem, kako rad bi še delal, a ga bolezen in ostarelost omejujeta. Njegova duša pa kar žari v molitvi. Kot slovenski metropolit nas je obiskal v Zambiji. Takrat nas je blagoslavljal in nas tudi sedaj.

KRATKE NOVICE IZ ZAMBIJE IN MALAWIJA

P. Lovro Tomažin se je vrnil s sobotnega leta ves pomlajen in pripravljen za novo delo v novem kraju. Takole je napisal:

Sem na novi postojanki v Kasisiju. Trenutno je moje glavno delo priprava na praznovanje 100-letnice prihoda misijonarjev v ta del Afrike. JULES TORREND je bil naš prvi misijonar, ki je oktobra 1005 prišel v Kasisi iz Južne Afrike.

Priprave na to slovesnost so materialne in duhovne. Prve sestavljajo priprave prostora za 10.000 udeležencev te izredne slovesnosti, ki bo 29. oktobra. Povabljeni so vsi škofje: upokojeni škof Adrian Mungandu, kardinal Adam Kozłowiecki, pomožni škof Telesfor Mpundu, nadškof Medardo Mazombwe ter zambijski predsedniki: Kenneth Kaunda, Friderick Chiluba in sedanjí predsednik Levy Mwanawasa. Prva župnija v nadškofiji bo gostila številne dostojanstvenike, duhovnike, redovnike, redovnice, brate in vernike. Oltar bomo postavili pred prvim župniščem. Klopi bodo tradicionalne, narejene iz debelih vej, razvrščene pa bodo v drevoredu mango dreves. Seveda vsa okolica zahteva prenovitve in ureditve za tako veliko cerkev na prostem.

Tudi duhovne priprave se že začenjajo, to so duhovne vaje ter enodnevne ali tridnevne rekolekcije po vseh župnijah. Pripravljamo tudi posebno devetdnevnicó, ki se bo začela 20. oktobra. Tekst je pripravljen v treh jezikih: v angleščini, činjanščini in čibembeščini. To so namreč glavni jeziki lusaške nadškofije. Pri prevodih mi pomagata sestra Konzolata in p. Radko Rudež. Pri nas v Kasisiju bomo imeli refleksije v šestih delih župnije za 26 podružnic. To bo prava duhovna obnova župnije. Se priporočam v molitev.

P. Radko Rudež živi v Kasisiju, kjer preživlja aktivni pokoj že več let. Te dni je šel v John Chula house, kjer dela svoje duhovne vaje. Veliko moli za Družbo in za Cerkev. V ponos mu je, da sedaj živi v isti hiši, kjer se je pred sto leti nastanil prvi misijonar na sedanjem področju lusaške nadškofije **p. Jules Torrend**.

P. Janez MLAKAR je dobil sporočilo od doma, da je nenadoma umrl njegov brat Niko in zapustil 4 otroke in ženo. Vsem ga priporoča v blag spomin in molitev.

P. Lojze PODGRAJŠEK ima poleg redne službe kaplana na lusaški univerzi še ministrsko službo v glavni jezuitski hiši v Lusaki. 1. oktobra smo jezuiti dobili novega prvinciala v osebi p. Petra Bwanalija. Lojze se veseli novega imenovanja, saj je vedno z domačimi bogoslovci in duhovniki dobro sodeloval.

P. Miha DREVENŠEK je še vedno urednik dveh odmevnih revij, ki osmišljata mladim in odraslim vernikom zambijski vsakdan. Odpravlja se v domovino, kjer bo na letošnjo misijonsko nedeljo navzoč v Misijonski vasi na Rakovniku pri Ljubljani.

P. Jože GROSELJ se pripravlja na veliko slavlje ob 25. obletnici Nangome. Tej slovesnosti se bodo pridružili tudi drugi slovenski misijonarji, saj je ta župnija zrasla s pomočjo vseh slovenskih misijonarjev. Posebej je povabil p. Stankota Rozmana, da bi vodil liturgijo in pridigal.

+++++